

καὶ διεξάγοντες, ἡμεῖς λοιπὸν καὶ ἐν τῇ κρίσει ταύτῃ ὡρᾷ ἀναδει-
χθῶμεν ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς ἡμῶν ταύτης θέσεως καὶ ἀνώτεροι πάσης
προσωποληψίας καὶ προσωπικῶν συμφερόντων καὶ συμπαθειῶν ἀτομι-
κῶν ὑπὲρ τῆς ἐλλόγου καὶ δικαίας ἐκλογῆς τοῦ ἁγίου μέλλοντος νὰ κα-
ταλάβῃ τὸν οἰκουμενικὸν θρόνον τῶν Χρυσοστόμων καὶ Φωτίων. Καὶ
ἡμεῖς δὲ οἱ ἐντιμοὶ τοῦ Γένους ἀντιπρόσωποι καὶ ἁγιοὶ τοῦ Ὁρ-
θοδόξου πληρώματος ἐκλογεῖς ἐδωκῆσατε μετ' ἡμῶν ἐν θεαρέστῳ εὐσυ-
νειδίᾳ καὶ ἀνεξάρτητῳ ἀτομικῶν παθῶν καὶ ὑστεροβύλων προθέ-
σεων, ἐν χριστιανικῇ ἀγάπῃ καὶ ὁμονοίᾳ ἀδόλου πνεύματος, οὐδὲν
ἄλλο ἔχοντες ὑπ' ὅψει ἢ τὴν τελειόφρον ὑπεράσπισιν τῶν συμφερόντων
τῆς Ἐκκλησίας καὶ τοῦ Γένους, ὑπερ πάσας αὐτοῦ πὰς ἀγαθὰς ἐλπί-
δας τῇ Πρωθιεράρχῃ αὐτοῦ ἀνατίθῃ καὶ παρ' αὐτοῦ τὴν διευθετή-
σιν καὶ διεξαγωγὴν τῶν σπουδαιωτάτων συμφερόντων ἀπαιτεῖ καὶ
ἀναμένει.

Ὁ δὲ Θεὸς τῆς Εἰρήνης καὶ τῆς Ἀγάπης, ὁ Θεὸς τῶν Οἰκτιρμῶν
καὶ τοῦ Ἑλέους ἐπινεύσει ἐπ' ἡμᾶς καὶ τῇ Παναγίᾳ αὐτοῦ Πνεύματι
διανοίξῃ τὰς καρδίας ἡμῶν καὶ τὰς διανοίας ἡμῶν διαφωτίσῃ, ὅπως
τὸν ἐκλεκτὸν αὐτοῦ διδῶμεν καὶ τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ Γένει ἡμῶν
ἅγιον Πρωθιεράρχην, τὸν δὲ φιλόλαον ἡμῶν Ἀνακτὰ τὸν Μεγαλειότα-
τον Σουλτὰν Χαμίτ Χάν Ἐφέντην ἡμῶν σώξῃ καὶ διατηρῇ εἰς μα-
κροβιότητα ἡμερῶν καὶ ἐπιδαφιλύῃ αὐτῷ πᾶσαν Εὐδοξίαν καὶ εὐτυ-
χίαν ἀμετάπτωτον. Εἴθε.

Εἴτα ὁ ἀρχιεραγματεὺς τῆς Ι. Συνόδου ἀνέγνω τὸν κατάλο-
γον πρὸς ἐξακριβώσιν τῶν τυχόν ἀπουσιάζοντων, ἐξ οὗ κατε-
δείχθη ὅτι οἱ ὅλοι παρόντες ἀνῆρχοντο εἰς 78, ἐν οἷς καὶ ἀπα-
ξάπαντες οἱ εἰκοσιτέσσαρες.

Κατὰ τὴν 7 1/4 ἡώρατο ὁ διανομὴ τῶν ψηφοδελτίων, ὁρισθέν-
των καὶ τεσσάρων διαλογέων τῶν ψήφων, δύο μὲν ἐκ τῶν ἀρχιε-
ρέων, τῶν ΣΣ. Πελαγωνίας Ἀλεξάνδρου καὶ Βάρνης Πολυκάρπου,
δύο δὲ ἐκ τῶν λαϊκῶν μελῶν τῶν κκ. Β. Σαρακιώτου καὶ Κ. Κα-
ραθεοδώρῃ.

Περὶ τὴν 7 1/2 ὥραν, ἀναγινωσκομένων τῶν ὀνομάτων τῶν
μελῶν ἐκ τοῦ καταλόγου προεκαλεῖτο ἐν ἑκαστῷ αὐτῶν ν' ἀ-
ποθεῖν τὴν ψήφον αὐτοῦ περὶ ἧς, προστεθείτω, εἶχεν ἀποφαι-
σθῇ ὑπὸ τῆς συνελεύσεως ὅτι εἶδει νὰ περιέχῃ **τρία** τῶν ὀνομά-
των, ἅτινα περιεῖχοντο ἐν τῇ μετὰ τὴν διαγραφὴν καταλόγῳ, καὶ
ὅτι πᾶσα ψήφος περιλαμβάνουσα τυχόν ὀλιγώτερα ἢ περισσότε-
ρα τῶν τριῶν ὀνόματα θὰ ἐθεωρεῖτο **ἄκυρος**.

Μετὰ τὴν ἀπόθεσιν πάντων τῶν ψηφοδελτίων, ἀριθμηθέντα
ταῦτα πρὸς ἐξακριβώσιν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ψηφοφορησάντων, εὐ-
ρέθησαν 78, ἥτοι ἰσάριθμα τοῖς μέλεσι τῆς Συνελεύσεως. Ἐπὶ
τούτῳ, δηλωθέντος ὅτι ἡ ἀπόλυτος πλειοψηφία θὰ ἦτο 40, ἡώρατο
ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων, ἐξ ἧς προέκυψε τὸ ἐξῆς ἀποτέλεσμα ἑ-
λαβὼν δηλαδὴ:

Ὁ Νικοπόλεως Νεόφυτος	48	ψήφους.
Ὁ Μιτυλήνης Κωνσταντῖνος	47	»
Ὁ Βελεγράδων Δωρόθεος	42	»
Ὁ πρῶν Κ/πόλεως Ἰωακείμ	35	»
Ὁ Καισαρείας Ἰωάννης	27	»
Ὁ Ἐφέσου Ἀγαθάγγελος	24	»
Ὁ Κυζίκου Νικόδημος	5	»
Ὁ Νικομηδείας Φιλόθεος	2	»
Ὁ Ἀμαθείας Ἀνθίμος	1	»
Ὁ Σελυδρίας Γερμανὸς	1	»
Ὁ Δράμας Γερμανὸς	1	»
Ὁ Βεργίας Προκόπιος	1	»

Ὁ Γάνου καὶ Χώρας Διονύσιος 1 »

Πρὸς δέ, τῇ Θεσσαλονίκῃ Σωφρονίᾳ ἐδόθησαν ψῆφοι 2.

Οὕτω τῶν ΣΣ ἀρχιερέων Νικοπόλεως Νεόφυτου, Μιτυλήνης
Κωνσταντίνου καὶ Βελεγράδων Δωρόθεου τυχόντων τῆς νενομι-
σμένης ἀπολύτου πλειοψηφίας, οἱ ΣΣ συνοδικοὶ μετὰ τῶν παρε-
πιδημούντων ἀρχιερέων, εἰς 15 ἐν ὅλῳ συμποσούμενοι, κατήλθον
μετὰ τῶν ἐντιμοτάτων τῆς Συνελεύσεως μελῶν εἰς τὸν πατριαρ-
χικὸν ναόν, ὅπου μετὰ τὴν γενομένην ὑπὸ τοῦ Σ τοποτηρητοῦ
ἐναρξιν τῆς ἀκολουθίας, ψαλῶντων τῶν πρὸς ἐπικλῆσιν τοῦ Ἀ-
γίου Πνεύματος δύο τροπαίων καὶ γενομένης εἴτα ἀπολύσεως
ὑπὸ τοῦ Σ τοποτηρητοῦ, ὁ ὑπεύθυνος τῆς **Ἐκκλ. Ἀληθείας**
κ. Γ. Δημητριάδης ἀνέγνω τὴν ἐπίσημον ἐκλογικὴν πράξιν, ἐν ἣ
καὶ ἔστι ἐν τοῖς ὀνόμασι τῶν τριῶν ὑποψηφίων, οἱ δὲ ΣΣ ἀρχιε-
ρεῖς, προσερχόμενοι, ἐναπέθετον ἐν τῇ πρὸ τοῦ πατριαρχικοῦ

θρόνου ἐπὶ τροπέζης κειμένην κάλπην τὰς ψήφους αὐτῶν. Εἴτα
τῆς Α. Σ. τοῦ τοποτηρητοῦ ἐπὶ τοῦ θρόνου ἱσταμένου καὶ ἔχον-
τος δεξιόθεν καὶ μικρὸν κατωτέρω τὴν Α. Σ. τὸν ἐκ τῶν ὑποψη-
φίων ἅγιον Νικοπόλεως, ἐγένετο ἡ διαλογὴ τῶν ψήφων, καθ' ἣν
ἡ μὲν Α. Σ. ὁ ἅγιος Νικόπολεως ἔλαβε ψήφους 12, ἡ Α. Σ. ὁ Μι-
τυλήνης 2 καὶ ἡ Α. Σ. ὁ τοποτηρητὴς 1. Προσθετόν ὅτι κατὰ
τὴν ἐκφώνησιν τῆς 7ης ψήφου τοῦ ἁγίου Νικοπόλεως ἤρξαντο
τὰ πρὸς τὴν Α. Σ. συγχαρητήρια μετὰ τῶν ἐπιφωνήσεων **ἄξιος,**
ἄξιος, ἐνῶ ἡ Α. Σ. συγκεκινημένη ἐπεδαψίλευε τὰς ἐνθέρμους
αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.

Μετὰ τὸ τέλος τῆς ἐκλογῆς τὰ μέλη τῆς συνελεύσεως ἀνῆλ-
θον καὶ πάλιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου θὰ συνετάσσετο ὁ ἀρμό-
διος μαρθατᾶς, ἐπικυρούμενος καὶ τῇ τῶν μελῶν σφραγίδι.

Τοιοῦτον ὑπῆρξεν ἐν γένει τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δευτέρας ἐκ-
λογικῆς συνελεύσεως. Ὁφείλομεν νὰ προσθέσωμεν ὅτι λίαν ἐγ-
καίρως ληφθέντων τῶν ἀναγκαίων προφυλακτικῶν μέτρων ὑπὸ
τε τῶν ἐν τοῖς πατριαρχείοις καὶ ὑπὸ τοῦ ὑποδιοικητοῦ τῆς
ἀστυνομίας, ἐπισκεψαμένου μετὰ δύο ὑπαστυνόμων τὴν Α. πανο-
σιολογιότητα τὸν Μ. πρωτοσύγκελλον καὶ δόντος κατὰ τὴν ἀνα-
χώρησιν τὰς ἀπαιτούμενας διαταγὰς εἰς τὴν ἔξω τῶν πατριαρ-
χείων ἀστυνομικὴν δύναμιν, κεκλεισμένων δὲ οὐδὲν παθῶν τῶν
πυλῶν, τὸ συναθροισθὲν ἱκανὸν πλῆθος, διελύθη περὶ τὴν 8 1/2
ὥραν.

Ο ΝΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΣ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ.

Οὕτως εἰς διαδοχὴν τοῦ πρὸς κύριον μεταστάντος ἀοιδίμου
πατριάρχου Διονυσίου τοῦ Ε' ἐν τῷ οἰκουμενικῷ θρόνῳ ψήφῳ κα-
νονικῇ κλήρῳ καὶ λαοῦ ἐξελέγη οἰκουμενικὸς πατριάρχης ὁ ἀπὸ
Νικοπόλεως

ΝΕΟΦΥΤΟΣ Ο Η΄,

Ὁ τοὺς οἶκας τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Κωνστ/πόλεως
ἀναλαμβάνων ἐποίμανε μέχρι τοῦδε ὡς μητροπολίτης τὰς ἐπαρ-
χίας Φιλιππουπόλεως, Ἀδριανουπόλεως καὶ Πελαγωνίας, αἱ τοῦ
«Νεολόγου» στήλαι δὲ μαρτυροῦσιν εἰ κατὰ τὰς ποιμαντορίας αὐ-
τοῦ ταύτας ἐπετέλεσε τὸ καθήκον· τούτου ἕνεκα, ἀποφεύγοντες
πάντα περαιτέρω περὶ τοῦ νέου Πατριάρχου λόγον, ἀρκούμε-
θα ἐκφράζοντες τὴν πεποίθησιν ὅτι καὶ κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν
τῶν ὑπὸ τοῦ ὑπάτου τῆς Ἐκκλησίας ἀξιώματος ἐπιβαλλομένων
αὐτῷ νέων καθηκόντων δειχθήσεται ἄξιος τῶν προσδοκιῶν τοῦ
ἔθνους, ἄξιος τῶν ἐπ' αὐτὸν ἐρεισθεισῶν ἐλπίδων τῶν διὰ τῆς
ψήφου αὐτῶν ἀναβιβασάντων αὐτὸν εἰς τὸν θρόνον τῶν Χρυσοστό-
μων, ἄξιος τέλος τῶν καίρων.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΚΚΟΣ

ΣΚΙΑΓΡΑΦΙΑ

Τὸν ἐνθυμεῖσθε; Μὲ τὸ ὠραῖον πλατὺ καὶ ὑψηλὸν τοῦ μέτω-
που, μὲ τοὺς μεγάλους καταμαύρους ὀφθαλμούς του,
μὲ τὰς πλήρεις ζωῆς καὶ παραστατικότητος νευρικὰς χειρονομίας
του, μὲ τὸ σῶμά του τὸ αἰκίνητον, τὸ—δὸς εἰπεῖν—ελαστικόν,
μὲ τὴν ὑπόδραχον πλὴν γλυκυτάτην καὶ πλήρη χρωματισμῶν
καὶ ἀναπάλλεων φωνὴν του, μὲ τὴν τοσοῦτῳ ἐκφραστικὴν ἐκεί-
νην μορφήν, εἰς ἣν καὶ αὐταὶ ἀκόμη αἱ προῶρες χαραχθεῖσαι ρυ-
τίδες προσέθετον, θαρρεῖς, ἀντὶ ν' ἀφαιρέσῃ νεανικότητα καὶ
παιδικὴν ζωηρότητα;

Τὸν ἐνθυμεῖσθε; τὸν περιπαθῆ ποιητὴν τοῦ **Ἀρνιού τοῦ**
Μάρτι, τὸν χαριέστατον ἐξυμνητὴν τοῦ **Σκύλλου** του, τὸν συγ-
γραφέα τῶν **Γελώτων** καὶ τοῦ **Μπαρμπα-Λινάρδου,** τὸν ἀκένωτον
πῖθον τῆς χαριτολογίας καὶ τοῦ ἀδόλου ὑσώμματος, τὸν ἄκου-

ράζοντα διὰ τοῦ πνεύματος καὶ τῆς εὐφύιας του, τὸν ἀπαράμιλλον ἀλλὰ καὶ ἄκακον σατυριστὴν, τὸν θεὸν ἐπὶ τέλους τοῦ καλαμπουροῦ καὶ τῶν καγχασμῶν ;

Τὸν ἐνθυμεῖσθε ;

Ἐνθυμεῖσθε τὸν εὐθυμον ἀγορητὴν ἐκεῖνον, τὸν κηλιδαντα τοὺς μουσδοτραφεῖς τῆς ἡμετέρας πόλεως τὴν ἡμέραν, καθ' ἣν ὁ φιλολογικὸς ἐνταῦθα Σύλλογος προσέφερεν αὐτῷ τὴν αἰθουδάν του πρὸς διετίας, ἵν' ἀπαγγεῖλῃ ἐν αὐτῇ τινὰ τῶν διαπραγματοποιησάντων ἐκεῖνον ποιημάτων του ;

Ἐνθυμεῖσθε τὴν γοργοτάτην ἀλλὰ καὶ τόσῳ ἡδυτάτην ἐκείνην γλῶσσαν, τὴν στιγμηδὸν ἐλκύσαν καὶ οἰκειώσαν πρὸς τὸν ἀγορητὴν ἀκροατὴς, πρὸς οὓς τότε τὸ πρῶτον ἐγνωρίζετο, τὸ πλῆρες χάριτος καὶ ἀφαλείας ἐκεῖνο ἦθος, τοὺς τόσῳ σπινθηροδόλους καὶ τόσῳ ἀνησυχῶς στρεφόμενους πάντοτε ἐντὸς τῆς κόγχης τῶν ὀφθαλμῶν ; τὸ βλέμμα ἐκεῖνο τὸ βαθύ, τὸ σαρκάζον ἀλλ' ἐνταυτῷ καὶ θωπεῖον, τὸ μαγικὸν ἐκεῖνο, βλέμμα, τὸ ἀνερευνοῦν μέχρις αὐτῶν τὸν ἔφ' οὗ προσηλοῦτο, τὰ αἰωνίως ἔτοιμα νὰ ἐκκραγῶσιν εἰς παιδικώτατον καὶ ἡχηρότατον γέλωτα παχέα ἐκεῖνα χεῖλη, τὰς τόσῳ ἀδιάδτους ἀλλὰ καὶ τόσῳ παραστατικὰς ἐκείνας χειρονομίας, εἰς αἷς ἐλάμβανε μέρος ἡ κεφαλὴ, ὁ ἕτερος τῶν ὀφθαλμῶν, ἐνίοτε ἡμικλειόμενος, οἱ ὦμοι, ὁ κορμός, σύμπαν τὸ σῶμά του, τὰς ὑποδοιμασίας καὶ διεργασίας τῶν ζωνῶν τῆς ἀμερίνου μούσης τοῦ τὰς τρυφερὰς εἰκόνας ;

Ἀλλὰ πρὸ πάντων, ἐνθυμεῖσθε τὸν μεταλλικώτατον καὶ ὀλοζώντανον ἐκεῖνον τῆς φωνῆς του ἦχον, τὸν ὡς διὰ μαγανείας ἀδελφώσαντα, θαρρεῖς, ἐπὶ στιγμὴν τοὺς παραστάντας οὕτως, ὥστε νὰ αἰσθανθῇ ἕκαστος τούτων τὴν ἀνάγκην νὰ στρέψῃ ἄνευ ἐπικέτας πρὸς τὸν ἄγνωστον αὐτῷ παρακαθήμενον, ἵνα ἐκφράσῃ καὶ ἀκούσῃ τὰς ἐκ τῆς ἀπαραμίλλου ἐκείνης ἀπαγγελίας ἐντυπώσεις του ;

Ἐνθυμεῖσθε πῶς ὀλίγον μετὰ τὴν ἐναρξιν τῆς μοναδικῆς ἐκείνης ἀπαγγελίας ἤρχισε μικρὸν κατὰ μικρὸν νὰ γίνῃται ἐναργέστερος ὁ βόμβος τῶν σχολίων, πῶς οἱ πόθοι ἤρχισαν λαμβάνοντες ἀναπαντικώτερον θέσιν ἀνεπαισθήτως καὶ πῶς μετ' οὐ πολὺ ὁ ἀκροατής, λησμονούμενος, ἤρχισε νὰ νομίζῃ ὅτι παρίσταται ἐν εὐρεῖ οἰκογενειακῷ κύκλῳ μᾶλλον ἢ εἰς Σύλλογον ;

Ἦτο μαγευτικὴ, πλήρης ποιήσεως καὶ γοητείας ἐσπέρα, ἐκ τῶν ὀλίγων ἐκεῖνων, καθ' αἷς ὁ ἄνθρωπος ἀναγεννᾶται . . . καθ' αἷς ἐκάστη εἰσπνοὴ μεταγίγρει, θαρρεῖς, μέχρι τῶν μυχαιατῶν τοῦ σώματος ἰδὼν τὸ ἄρωμα καὶ τὴν ζῶν, τόσῳ πλουσίως διαχεομένην ἐντὸς χλιαρᾶς καὶ ἐλαφροτάτης ἀτμοσφαίρας· μία τῶν σπανίων ἐκεῖνων τοῦ φθινοπώρου, καθ' αἷς ἡ φύσις, ὡσεὶ τὴν ἐπιχειμένην παρακμὴν τῆς μαντεύουσας, ὤθησεν εἰς ἐνέργειαν πᾶσαν τῶν πολυτελείων τῆς φιλαρεσκείας τὴν δύναμιν, λογιζομένην διὰ τῶν πολυτιμωτέρων στολῶν καὶ τῶν βαρυτιμωτέρων κοσμημάτων τῶν ἀπὸ τοῦ ἔαρος αὐτῇ περιδωθέντων· ἐξ ἐκεῖνων τέλος, καθ' αἷς, οἷονεὶ τὸ κύκνειον τῆς παιδρότητας ἥσμα τονίζουσα, καὶ ἐπιδεικνυμένη ἐν ὅλῃ τῇ ἀνειμμένη καὶ προκλητικῇ περιβολῇ, ἥς τὴν τέχνην καὶ τοὺς χρωματιστικούς συνδυασμούς μόνον ἡ φιλαρέσκεια γνωρίζει, ὅταν ὀφθῶσιν ἐν τῷ κατόπρῳ αἱ πρῶται λευκαὶ τρίχες, κατακτῇ καὶ κατανύγῃ ψυχὰς τε καὶ σώματα, σαγηνεύουσα μετὰ πλείονος ἡδυπαθείας τὰς αἰσθήσεις ἢ κατὰ τὰς ἡδυτέρας τοῦ ἔαρος ἡμέρας ! . . .

Οὕτω σαγηνεύει καὶ πυροπολεῖ καὶ ἡ κατὰ τὰς τελευταίας τῆς ἀνθρωπότητος αὐτοῦ στιγμᾶς ὥραία ἀκόμη ἐρωτομανὴς γυνή, πλειότερον πῦρ καὶ φλογιστικώτερον σφριγνολότητα περὶ αὐτὴν σκορπίζουσα ἢ ἡ μόλις ἀνθῶσα δειλὴ καὶ αἰδήμων νεανίς ! . . . Ἄ ! πῶς ἀναπολῶ τώρα τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ ἐπὶ πόσον θὰ μείνῃ κεχαραγμένη εἰς τὴν μνήμην μου ! Μόλιν τὴν ἡδύτητα τῆς ἡμέρας ἐγὼ εἶχα τοὺς διαδόλους μου ἔνεκα προσφάτου δυσαρρεσκείας . . . Ἦτο Κυριακὴ, συμπληροῦται δ' ἤδη διετία περὶ πόνου καὶ ἡμιν ἀποφασισμένος νὰ γλεντίσῃ τὴν ἡμέραν μου· ἄφ' ἐσπέρας εἶχα ἐπισκεφθῇ τὴν γλυκεῖαν Χάλκην· κατήλθον μὲ τὸ πρῶτον πρωῒνον καὶ μετὰ τὸ φαγντὸν ἐπέβην ἀμπλοίου τινὸς διατεθειμένος νὰ ἀνέλθω τὸν Βόσπορον.

Ἐφθάσα εἰς τὸ Βουγιούκ-δερέ. Μόλις ἀποβὰς εἰς τὴν προκυμαίαν εἰλκύσθην ἀπὸ τὸ ὥραϊον τῆς ἡμέρας καὶ ἤρχισα νὰ διατρέχω τὸν παράκτιον δρόμον, παρατηρῶν τὴν ἡρεμοῦσαν θάλασσαν, βαδίζων ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς αἰγιαλίτιδος γραμμῆς τῆς προκυ-

μαίας καὶ αἰσθανόμενος παιδικὴν εὐχαρίστησιν νὰ κυλῶ τὰ πρὸ τῶν ποδῶν μου τυγχάνοντα πετράδια εἰς τὴν θάλασσαν.

Δὲν εἶχον προχωρήσει εἰκοσὶ βήματα, ὅτε ἀπὸ ἀποστάσεως τετρακοσίων ὧν μέτρων διακρίνω δύο ἀνθρώπους περιπατοῦντας ὡς ἐγὼ ἐπὶ τῆς αὐτῆς γραμμῆς τῆς προκυμαίας καὶ διαλεγόμενους ζωνῶς. Ἡ ἀπόστασις δὲν μοι ἐπέτρεπεν ἢ μόνον τὰς ἐξωτερικὰς γραμμὰς τοῦ σώματος αὐτῶν νὰ διακρίνω, οὐχὶ δὲ καὶ τὴν μορφήν· ἀλλ' ὁ ἕτερος αὐτῶν μοῦ εἰλκυσεν ἐνθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν προσοχήν· ἔδλεπα αὐτὸν κινούμενον ὅλον ἐν τῷ βαδίσματι, χειρονομοῦντα ζωνρότατα, καὶ μετ' ὀλίγον, ὅταν πλέον ἢ μεταξὺ ἡμῶν ἀπόστασις ἐσμικρύνθη, κάπως ἐκρηγνύμενον εἰς ἄσβεστον ὀμπρικώτατον γέλωτα· αἱ χειρονομίαι ἐκείναι, τὸ βάδισμα ἐκεῖνο, ἀλλὰ πρὸ παντὸς ὁ καγχασμὸς ἐκεῖνος ὁ χαρακτηριστικώτατος, ὅστις ἐνόμισα ὅτι ἐπληξεν οἰκείως τὸ οὖς μου, μοῦ τὸν ἐπρόδωκε. — « Διάβολε ! » εἶπα καθ' ἑαυτόν· « αὐτὸς δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἄλλος παρὰ ὁ Κόκκος ! » Ποιὸς ἄλλος χειρονομεῖ ἐδῶ τοιοῦτοτρόπως, ποιὸς ἄλλος γελᾷ τόσον θορυβῶδως καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν καρδίαν του, μέσ' στή' μέσῃ τοῦ δρόμου, καὶ μάλιστα ἐδῶ εἰς τὸ Βουγιούκδερε, καὶ μάλιστα Κυριακὴν, καθ' ἣν οἱ μοσχομυροδάτοι Δαντῆδες ἔρχονται ἀπὸ τὰ τέσσαρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως σημεία, φασκόμενοι μέσ' ὅτ' αἰ καινούργια ῥοῦχά των, διὰ νὰ ἐπιδείξωσιν τὴν μέσσην τῶν ὡς ἐμπύχοι ῥεκλάμαι τῆς ἐμπειρίας τῶν ἐμποροπραπτῶν τῶν, προσέχοντες καὶ ἀπὸ τοῦ νὰ πτερινισθῶσιν ἀκόμη θορυβωδέστερον τοῦ συνήθους ! Σίγουρα ὁ Κόκκος ἦταν.

Καὶ μὲ τὸ πλῆρες τρυφερᾶς ἐκπλήξεως ἐκεῖνο μειδίαμα, τὸ διαστέλλον τὰ χεῖλη τοῦ ξένου, συναντῶντος αἰθνης ἐν τῇ ξενιτίᾳ φίλον παιδικόν, ἔσπευσα ἅμα ἐβδαιώθην νὰ τὸν ἐναγκαλισθῶ.

Διότι ἦτον ὄντως ὁ Κόκκος μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ του.

Εἶχα νὰ τὸν ἴδω τριετίαν ὅλιν. Ὁ Κόκκος ἦτον αὐτὸς πάντοτε πάντοτε ! παιδί, καὶ παιδί καὶ γεμάτος καρδίᾳ ! Οὕτε ἡμέρα δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ ἐπάνω του.

Μόλις μὲ εἶδε — καὶ μένε Δημητράκην ! — ἐξέσπασε τὸν πλήρη ἀγαθότιτος Σαρδώνειόν του καὶ μοι ἔτεινεν ἀπὸ εἰκοσὶ βήματα τὴν πλατεῖαν τριχότῃν χεῖρά του.

— Βρέ ! καλῶς ὦριδες Κόκκο, τοῦ λέγω . . . Πῶς ἐδῶ ; ἀπὸ πότε ;

— Μωρὲ δόξα νὰ' χῃ ὁ Θεός, μοῦ ἀπαντᾷ πλήρης χαρᾶς καὶ εὐθυμίας, 'μοῦ 'μύρισε λιγάκι Ἀθήνα. Καὶ ἐπὶ στιγμὴν μὲ ἐναγκαλίζεται καὶ μὲ προσφώνεῖ μὲ ἔνα ἀκαδημαϊκό !!!

Τὰ ἀκαδημαϊκά ἦσαν ἰδική του ἐφεύρεσις. Καὶ συνίσταντο εἰς τὸν αὐτοσχέδιον, στιγμιαίον σχηματισμὸν διστίχων, χωρὶς κόμπιασμα — ὁ κομπιάζων ἔχανεν 20 καὶ 30 λεπτὰ κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἅπερ ἐχρησιμοποιοῦντο κατὰ τὴν ὑπερμεδονύκτιον διασκέδασιν τῆς ἀκαδημαίας — διστίχων ἐπομένως, περιεχόντων ἐννοίας ἀκαταλήπτους πολλαίς, ἀνοήτους ὡς τὸ πολὺ καὶ ἐπομένως προσέχοντες καγχασμοῦ, ἐνίοτε εὐφυν — ἀλλὰ τοῦτο ἔχρεωστέον εἰς τὴν τύχην μᾶλλον ἢ εἰς τὴν σκέψιν τοῦ ἀκαδημαϊκοῦ, οὕτινος ἦτον ἡ δειρὰ νὰ ἐπιδείξῃ τὴν ἀκαδημαϊκὴν του ἱκανότητα — ἀπαιδῶν δὲ μόνον, — ἐνταῦθα δ' ἔδει νὰ καταβληθῇ πᾶσα προσοχὴ ἐπὶ ποιῶν τοῦ αὐτοῦ προστίμου — κατὰ τὸ μέτρον καὶ τὴν ὁμοιοκαταληξίαν.

Καὶ εἶχε λοιπὸν διοργανώσει ἄλλοτε, πρὸ ὀκταετίας περίπου ὁλόκληρον σχολὴν τοιούτων ἀκαδημαϊκῶν ὁ Κόκκος, ἀπαρτιζομένην ἀπὸ 15—20 ἀφρόντιδας ὡς αὐτὸς νέους, προικισμένους ὅλους μὲ τὴν ἀνοικτωτέραν καρδίᾳ τοῦ κόσμου, πλήρη δ' εὐθυμίας καὶ πνεύματος, νέους ἐπὶ τέλους, εἰς τοὺς ὁποίους, λέγεις, καὶ ὁ Θεὸς εἶχε δώσει τὸ στόμα μόνον διὰ νὰ καγχάζωσι καὶ οἵτινες συνερχόμενοι ἐν ὑπαίθρῳ καθ' ἐκάστην νύκτα εἰς τὴν Πλατεῖαν τοῦ συντάγματος, ἐσχημάτιζον εὐρὺν περὶ αὐτοὺς ἐξ ἀγνώστων ὡς τὸ πολὺ ἀνθρώπων κύκλον, ἐλκυομένων ἀπὸ τοὺς ἀσθέστους τῶν ἀκαδημαϊκῶν γέλωτας εἰς τὰς κορδονάτας εὐφρολογίας του.

Καὶ ἤρχισαμεν λοιπὸν τὰ : « Τί κάνει ἡ Ἀθήνα μας ; Πῶς εἶναι ὁ τάδε ἢ ὁ τάδε κοινὸς φίλος ; Πῶς τὰ περὶς ἐδῶ » κτλ. καὶ ἐπὶ τέλους τὰ ἀτελείωτα « θυμᾶσαι » διότι μὲ τὸν Κόκκον ἐσυνεδεόμην ἀπὸ εἰκοσαετίας καὶ πλέον καὶ εἶχον νὰ εἰπῶμεν πολλὰ, ἀλλὰ καὶ διότι δὲν ὑπάρχει εὐχαριστότερον πρᾶγμα εἰς τὸν κόσμον παρὰ ἡ ἀφιέρωσις τῆς ὥρας εἰς τὴν φλυαρίαν μετ' ἀνθρώπου, ὃν ἐγνωρίζεις ἀπὸ δέκα ἐτῶν παιδί, δ' τόσον καιρὸν εἶχες

νὰ ἰδῆς καὶ τὸν ὁποῖον συναντᾷς αἰθνηδίως καὶ ἐκεῖ ποῦ δὲν τὸ περιμένεις μακρὰν τῆς πατρίδος σου :

Μετ' ὀλίγον ἄφ' οὗ εἶπομεν καὶ εἶπομεν καὶ ἐξηγήθημεν, στρέφεται ἀποτόμως καὶ μοῦ λέγει :

— Τὴν κυριακὴν λοιπὸν . . . θὰ ἦσαι χωρὶς ἄλλο βέβαια ! . . .

— Θὰ ἦμαι ; . . . Ποῦ νὰ εἶμαι !

— Μπράά ! Δὲν τὸ μαθες λοιπὸν ; μοῖ λέγει πάλιν δι' ὕψους ἐπιτιμητικῶς σχεδὸν καὶ πλήρους ἀπορίας ἐνταυτῷ, ὅπερ τοῦ ἥτο συνήθεια.

— Μὰ τί νὰ μάθω, χριστιανέ ;

— Δὲν ἔμαθες πῶς τὴν κυριακὴν θὰ μιλήσω 'στὸ Σὺλλογό σας ;

— Βρὲ ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ, ἐγὼ δὲν εἴξευρα οὔτε κἀν ὅτι ἦσο ἐδῶ, καὶ . . .

— Ἐχεις δίκαιον· ὁπωσδήποτε ὅμως τὴν κυριακὴν θὰ εἶσαι 'κεῖ . . .

— Καλὲ ἔχει καὶ ἀμφιβολία ! !

— Θὰ ἀπαγγεῖλω καὶ κἀτὶ φρέσκα ποιηματάκια . . . τρέλλα !

— Ὅσο γι' αὐτό . . . τὸ φαντάζομαι.

Τὴν ἐπομένῃν λοιπὸν κυριακὴν κατελάμβανον ἐκ τῶν πρώτων θέσιν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Σὺλλογού. Καὶ ἐν ᾧ οἱ πάντες ἦσαν ἐνθουσιασμένοι ἐκ τῆς γλυκείας, καὶ ὅτε μὲν περιπαθοῦς καὶ ἐγγιζούσης τὴν καρδίαν, ὅτε δὲ τρελλῆς καὶ προκαλούσης γέλωτα Μούσης του, ἀλλὰ γέλωτα μέχρ' ὅπου τῶν νεφρῶν, ἐν ᾧ οἱ πάντες ἀπεθαύμαζον τὴν τόσῃ ζωντανῇ ἐκείνῃ ἀπαγγελίᾳ, ἐν ᾧ ἀπὸ τοῦ στόματός του διέπνεε, θαρρεῖς, ἐν τῇ αἰθούσῃ πνεῦμα φαιδρότητος καὶ οἱ καυχασμοὶ ἐτονίζοντο in coro, ἐγὼ ἐκαμάρωνα τὸ σπουδαιότερον καὶ πλέον ἐξαίρετον τῶν χαρισμάτων τοῦ ἀφελοῦς καὶ ἀμερίνου τραγουδιστοῦ, ὅπερ συνίστατο εἰς τὸ νὰ σκορπίῃ τὴν εὐθυμίαν, ἥτις, λέγεις, καὶ τὸν ἠκολούθει πάντοτε γύρω του, ὅπουδὴποτε καὶ ἂν ἐπῆγαινε, καὶ ἐσυλλογίζοντο τὸν Σαρδαί, ἂν δὲν μὲ ἀπατᾷ ἡ μνήμη, εἰπόντα πού περὶ τοῦ Ἀμποῦ :

«Ὅπου μπῆ αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος, θαρρεῖς ὅτι τὰ θερμόμετρα ἀναβαίνουν πέντε τοῦλάχιστον βαθμούς».

Μὲ τὸν Κόκκο ἐῖχα γνωρισθῇ τὸ πρῶτον ἐν Ναυπλίῳ περὶ τὰ 1870. Εἶμεθα σχεδὸν ὁμηλικεῖς καὶ εἶχομεν ἀρχίδει μαζί βιολὶ, μὲ ἕνα δάσκαλο, ὅστις ἐγνώριζε τὴν μουσικὴν ὅπως ἐγὼ τὴν δανδικρικτὴν, καὶ ὅταν μᾶς ἐδίδε γρατεβοὺ διὰ νὰ παίξωμεν μαζί δίκην ντουέτου τάχα—ποῦ ὁ Θεὸς νὰ τὸ κάμῃ—δὲν ἐδύνατο μὲν τὴν ὥραν νὰ μᾶς ἀφήσῃ, προσποιούμενοι πάντοτε τὸν ἐκπεπληγμένον διὰ τὰς προόδους μας, ἃς οὐδέποτε παρέλιπε νὰ διακοινοῖ πρὸς τοὺς γονεῖς μας, διὰ νὰ παίξωμεν μόνοι καὶ χωρὶς νόταις τὰ τραγούδια τῆς ἐποχῆς. Καὶ . . . μὰ τὸν Μαρσὺν ! θαρρῶ πῶς τότε ἀκριδῶς ἐγρονθοκοπούμεθα καὶ ὀλιγωτερον μὲ τὴν μουσικὴν. Καὶ ἄφ' οὗ ἐξηντλούμεν ὅλας τὰς παραφρονίας, κατηρχόμεθα εἰς τὴν ὁδὸν καὶ συνηντώμεθα πρὸς εἰκοσάδα ὁμηλικῶν, καὶ ἤρχιζε τὸ παιγνίδι, ἡ φωνὴ ἡ ἀτελείωτος, τὸ ἀδιάκοπον κυνήγημα καὶ οἱ ἡχηρότατοι γέλωτες.

Καὶ ἐνθυμούμαι τώρα ὅτι ἔκτοτε, ἀπὸ τῆς ἀπωτάτης πλέον ἐποχῆς ἐκείνης, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ συγκριθῇ πρὸς αὐτὸν ἐπὶ εὐκινῆσιν, οὐδεὶς ἠδύνατο νὰ πάρῃ 'στὸ μεζὲ νοστιμώτερον, νὰ διευθύνῃ κάλλιον πετροπολέμους ἢ μουσικὰς συναυλίας—διότι καὶ ἄλλοι φίλοι μας εἶχον τὰς αὐτὰς μὲ ἡμᾶς σχέσεις πρὸς διάφορα ὄργανα—νὰ διοργανίξῃ λεμβοδρομίας, νὰ διακρίνῃ τὸ εἶδος τῶν φωνῶν καὶ νὰ δίδῃ τὰ ρόλα εἰς τοὺς τραγουδιστὰς εἰς τὰς νυκτερινὰς ἐντὸς τῶν λέμβων σερενάδας μας ἢ τὸ σύνθημα τοῦ γενικοῦ «κανονίου» εἰς τὸ σχολεῖον. Ἦτο μῖμος ἀμίμητος, ἄλλος ὡς γαλιάνδρα, κολυμβητὴς σθεναρώτατος, ρωμαλαῖος κωπηλάτης, τραγουδιστὴς περιπαθότατος καὶ ἐνίοτε ἀρκετὰ καλὸς πυγμαχός.

Τί ἀλλόκοτον πρᾶγμα ποῦ εἶναι ἡ φαντασία !

Τὴν στιγμὴν ταύτην, μεταξὺ δύο ταχυτάτων τοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης μου ἐκκρεμοῦς διακυμάνσεων, μεταξὺ δύο τῆς μικρᾶς αὐτοῦ γλωσσίδος κροτῆσεων, ἰδοὺ ὁλόκληρος ἡ ἐποχὴ ἐκείνη ἢ προσφιλὴς ἀκαριαίως πρὸ ἐμοῦ ἀντιπαρελθοῦσα καὶ χωρὶς οὐδ' ἡ μᾶλλον ἐπιδεικνύσας νὰ παραληφθῇ εἰς τὴν παράστασιν ταύτην λεπτομέρεια ! . . .

Καὶ ὅμως εἰκοθὶν ὅλα ἔτη μὲ χωρίζουσιν ἤδη ἀπ' ἐκείνης.

Μετὰ πόσης ἀκατανοήτου, φρενίρους, δύναται τις εἰπεῖν, ταχύτης παρέρχεται καὶ ἐκπνέει ὁ χρόνος, διὰ τὰ εὐτυχῇ ἰδίως γεγονότα ἐκεῖνα, ἅτινα βαθείας καὶ ἰσχυρὰς ἀφήκαν ἐν τῇ ψυχῇ ἐντυπώσεις, δι' ἐκεῖνα, πρὸς ἃ ὁ νοῦς προσηλώθη ποτὲ καὶ ἡ καρδία ἀπαξ ἐσκήρτισεν !

Πόσῳ ταχέως γλυστοῦ καὶ θεύγει ὁ καιρὸς διὰ τὸν ἀναπολοῦντα καλὰς ἡμέρας ! Νομίζει ὅτι συναντᾷ αὐτὰς ἐν τῷ δρόμῳ του, τὰς ὑπερπνῆς πετόμενος ἀπ' ἐπάνω των. Καὶ οὕτω φαίνονται ὅτι ἀνίκουσιν αἰωνίως εἰς τὸ παρόν.

Οἱμοὶ ! τὰς γλυκείας ἐκείνας παιδικὰς ἡμέρας, ἀλλὰ τὰς παιδικὰς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἡμέρας, ποῦ, πῶς, διὰ τίνος πλέον θὰ ἐπανεύρω ! !

Παιδίον ὁ Κόκκος ἦτο τὸ enfant gaté τῆς ναυπλιακῆς κοινωνίας· εἰς τὸ σχολεῖον ἦτο γενικὸς φίλος ὅλων, ἡγαπᾶτο ὅχι μόνον ἀπὸ τοὺς συμμαθητὰς του, ἀλλ' ὅπως πολλοὶ ὀλίγοι, εἶχε φίλους καὶ ὅλας τὰς τάξεις τοῦ γυμνασίου, ἐσχετίζετο ἕκτοτε μὲ ὅλας τὰς οἰκογενεῖας τοῦ τόπου αὐτὸς ὁ μικρὸς δεκαετὴς μαθητὴς ἀτομικῶς καὶ μὲ αὐτοὺς τοὺς καθηγητὰς του ἀκόμη. Διηγείτο μετὰ χάριτος ἐκπληκτοῦσης διὰ τὴν ἡλικίαν του, ἀρεσκόμενος μόνον εἰς τὰς ὑπερβολὰς καὶ εἰς τὰς πομπώδεις λέξεις ἃς ὅμως δὲν ἐξεζήτει ἐπίτηδες· ἤρχοντο μόναι των εἰς τὸ στόμα του αἱ παρομοιώσεις του ἦσαν ὅτι χάριεν καὶ ὠμίλει περὶ μέλλοντος μὲ τὴν βεβαιότητα τοῦ παρόντος. Λέγεις καὶ εἶχεν ἕκτοτε προεξοφλήσῃ ἀπὸ τὴν τύχην τὸ μετέπειτα αὐτῶν ἐπιτυχὲς στάδιον. Τὸ δὲ ἀγχίστροφον πνεῦμά του ἦτον εἰς χεῖράς του ὅπλον, ὅπερ μετεχειρίζετο ἀναλόγως ἐκείνου, ὃν εἶχεν ἐνώπιόν του, καὶ ἅμα ἐβλεπεν ὅτι ἡττᾶτο ἐν τῇ συζητήσει τὸ ἔστρεφε μετὰ τόσης ἐπιτηδειότητος εἰς τὸ καλαμποῦρι καὶ τὴν εἰρωνίαν, ὥστε ἄφηνε ἐκπληκτον καὶ χάσκοντα τὸν μετ' αὐτοῦ συζητοῦντα καταβεβλημένον ἀκριδῶς τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐνόμιζεν ἑαυτὸν νικητὴν.

Δὲν ἔμεινε οὔτε μίαν στιγμὴν ἡσυχος καὶ δὲν ὑπέφερον οὔτε εἰς τοὺς ἄλλους τὴν ἡσυχίαν, ἐσχεδιάζε δὲ μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν νὰ ἐκάστοτε παίγνια, οὕτως ὥστε ὁ ἀνῆκων εἰς τὴν παρέα του ἦτο βέβαιος ὅτι θὰ παίξῃ μέχρ' ἡμεῶς.

Ἐνθυμούμαι ἀκόμη μίαν κυριακὴν, καθ' ἣν, ἄφ' οὗ ἐξηντλήσαμεν ὅλα τὰ παντὸς εἶδους παιδικὰ παιγνίδια—καὶ δὲν ἦσαν ὀλίγα τότε—τώρα οἱ μικροὶ νομίζουν ὅτι ἐκπύπτουν παίζοντες—καὶ δὲν εἰξεύραμεν πλέον τί νὰ κάμωμεν, ὁ Κόκκος, τοῦ ὁποῖου τὸ ἀνίσυχον πνεῦμα δὲν ἠνείχετο οὐδὲ στιγμὴν ἡσυχίας, μᾶς λέγει :

— Μπρὲ μὰ δὲ μοῦ λέτε τί ἐπάθατε καὶ εἶσθε ἔτσι κρῦοι σήμερα ὅλοι σας. Καὶ οἶονεὶ θέλων νὰ μᾶς ἀμφισβητήσῃ ἀπὸ τὴν φρονημάδα, ἥτις ἐξ ἀνάγκης μᾶς εἶχε καταλάβῃ, διότι ἡμεθα ὅλοι κατάκοποι, ἀπὸ τὴν φρονημάδα, ἥτις δι' αὐτὸν ἦτον ὅ,τι ἀποτρόπαιον καὶ βλακῶδες, ἄφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγον μᾶς λέγει αἰθνηδίως καὶ ὡς ἂν κατελήθη ὑπὸ ἰδέας λαμπρᾶς :

— Ἐμπρός ! ἀκολουθεῖτε με.

— Αἱ ! Καὶ γὰρ ποῦ ;

— Σ' τὴν Παναγίτσα.

— Καὶ τί θὰ κάμωμεν ἐκεῖ ;

— Βρὲ ἐλᾶτε δεῖς μαζί μου μᾶς λέγει καὶ πάλιν μὲ τὴν ἀγαθὸν του μερίδιον καὶ ἡμικλείων τὸν ἀριστερὸν ὀφθαλμὸν—συνήθεια ἣν ἐνίοτε εἶχε—καὶ δὲν χάνετε . . . θὰ περάσωμε τὴν ἡμέρα μας ἐξαίδια.

— Πλήρεις πεποθῆσεως τὸν ἠκολουθήσαμεν ὅλοι, ἐγὼ, ὁ πρὸ δεκαετίας περίπου ἀποθανὼν ἀδελφός του Ἰάκωβος, ὁ φίλτατος αὐτῷ καὶ ἐπίσης ἀτυχὴς μακαρίτης Ἐμμ. Στρατουδάκης, ὁ μετέπειτα ποιητὴς τῶν «Ἐμπνεύσεων», καὶ ἄλλοι πολλοί.

Εἰς τὴν Παναγίτσαν εἶχεν ἰδεῖ τὴν προτεραίαν ὁ Κόκκος ἵππον τινὰ λιπόσαρκον, βόσκοντα ἐκεῖ που εἰς μίαν γωνίαν ἡδύχως καὶ φροντίζοντα νὰ παχυνθῇ μετὰ μερίμνης καὶ ἐπιμονῆς δικαιούσης τὸν ἐπ' αὐτῷ τούτῳ ἴσως ἀφήσαντα αὐτὸν ἐκεῖ ἐλεύθερον κύριον αὐτοῦ.

Μετ' ὀλίγον ὅλη ἡ παρέα ἦτον εἰς τὴν Παναγίτσαν. Ὁ ἵππος ἦτον ἐκεῖ, δεμένος σὲ μὴ φραγκοσυκίᾳ καὶ ῥοκανίζων πάντοτε χλόην καὶ ὅ,τι ἄλλο. Ὁ δωδεκαετής τότε Κόκκος χωρὶς νὰ χάσῃ καιρὸν, δίδει μία καὶ . . . ὦπ ! νὰ σοῦ τον ἀπάνω.

Καὶ ἀπὸ τῆς ῥάχεως τοῦ ἐκπλῆκτου καὶ ἀνδρὸς ἀνδρὸς ὅτι τῷ διέκοψαν ἐργασίαν τόσον ἐπείγουσαν ἵππου ἐκείνου, τώρα λέγει πομπωδῶς, μεγαλοφώνως καὶ τονίζων μεγαλοπρεπῶς τὰς λέξεις καὶ ὡς ἀπὸ βήματος καὶ μετὰ στόμφου ῥήτορος τῆς ἀντιπολιτευσεως, τώρα, δυστρατιώται μου, λέγει, ἀπαρτίζοντες τὸ περικόν, θὰ πάτε μὲ τὰ ποδάρκια σας εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἐγὼ θ' ἀντιπροσωπεύω τὸ ἱππικὸν καὶ ὅταν ἐπιστρέψω πάλιν ἐδῶ, θὰ ἀναβῇ ἐδῶ ἐπάνω ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος θὰ φθάσῃ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς. Λοιπὸν οὐλαμὸς ἐμπροσθός τροχῶδες Μάρρορς.

Ἀλλὰ μετὰ κάμποσα βήματα ὁ μικρὸς ἱππότης παρετήρησεν ὅτι τὰ κόκκαλα τοῦ δυσμοῖρου ζώου, εἰς ὃ ἐπεφυλάσσετο τοιοῦτον μαρτύριον ἀντὶ τῆς ἡσυχίας ἀπολαύσεως τοῦ ματαίου τούτου κόσμου ἐν τῷ διαρκεῖ ἐκείνῳ μαδσῆματι, ὅχι μόνον ἐμετροῦντο ἐπὶ τῆς ῥάχεως του, ἀλλὰ καὶ ἐσημειοῦντο καὶ μάλιστα εὐκρινέστατα καὶ ἐπὶ τῶν σαρκῶν του.

— Μωρὲ παιδιὰ . . . γιὰ ὄνομα . . . κόπικα 'δὼ ἀπάνω φτοῦ! ποῦ νὰ παρ' ὁ διόλοος! . . . Ἀλλ' ὁ Κόκκος δὲν ἦταν ἐξ ἐκείνων, οἵτινες παραιτοῦνται ἐπὶ εὐκολα εἰς τὴν πρώτην δυσκολίαν.

Στρέφεται ἀμέσως πρὸς τὸν μικρότερόν του ἀδελφὸν καί :

— Νικολάκη, τοῦ λέγει· πετάξου γλῆγωρα σπῆτι καὶ φέρε ὅτι μισορέσθης νὰ φτειάξουμε σέλλα. Μὰ ἀστραπὴ Κῦτταξε δὴ ἔφτυσα.

Μετ' ὀλίγον ὁ Νικολάκης ἐπιστρέφει τρέχων φωτὶ καὶ φέρων τί νομίζετε; παλαιὰ φορέματα αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του. Δὲν ἐθορυβήθη κανεὶς ἐκ τῶν ἀδελφῶν ἐπὶ τούτῳ. Ἐκάγχασε μόνον ὁ Δημητράκης, ἔδωκε μιὰ φιλικὴ σβερχιὰ εἰς τὸν μικρὸν ἀδελφόν του, καί :

— Μπουταῖ! τοῦ λέγει, δὲν νῦρες τίποτε ἄλλο περὶ καλὸ νὰ φέρης; Ἀλλ' ἐνταυτῷ ἔδενε τὰ ρούχα, τὰ ὁποῖα ἔκαμε ἕνα μάτσο, ὅπως—ὅπως, μὲ τὰς ζώνας ὧλων μας, τὰς ὁποίας ἔδεδε ναυτικώτατα, καὶ ἐπέρασεν ἀντὶ ζαμπράκας ἐπὶ τῆς ῥάχεως καὶ ὑπὸ τὴν κοιλίαν τοῦ ζώου Καὶ ἡ ἡμέρα διέρρευσε ὅντως λίαν εὐχαρίστως, ἐν ἣ ἡμεῖς διαδεχόμενοι ἀλλήλους ἐπὶ τῆς αὐτοσχεδίου ἐκείνης σέλλας, εἰμεθα πλήρως ἐνθουσιασμοῦ ὅτι εὐρομεν νέαν διασκέδασην, πρὸς ἀπελπισίαν τοῦ δυσμοῖρου ἐκείνου καὶ μαρτυρήσαντος ἀχαμνόντος, ὑποβληθέντος εἰς τόσῳ ἀνθυγεινὴν γυμναστικὴν καὶ μάλιστα ἐν τῇ κρισίμῳ τῆς ἀναρρώσεως ὥρα.

Ἐκτοσε εἶχεν ὁ Κόκκος φαντασίαν ζωηροτάτην καὶ καρδίαν τρυφερὰν καὶ ἀγαν εὐάγωγον καὶ εὐπαθῆ. Εἶχεν ἐρωτίδους ἀπὸ τῆς νηπιακῆς του ἀκόμη ἡλικίας, ἐρωτίδους φλογεροὺς καὶ πλήρεις περιπετειῶν, ὡς ἠρέσκετο νὰ διηγῆται συχνὰ κομπάζων καὶ αὐτοκολακευόμενος ὅτι τὰ κορίτσια τρελλαίνονται γι' αὐτόν. Ἀλλὰ τὰ σπουδαιότερα τῶν προσόντων του, εἰς ἃ ἐχρῶσται κατὰ τὰ 99 τοῖς 0/0 τὰς ἐν τῷ κατόπιν βίῳ ἐπιτυχίας του, ἦσαν δύο : Ἡ ἀκρα εἰς αὐτὸν πεποίθις καὶ τὸ ἡλικιὸν θάρρος. Οὐδέποτε τὸ δάστισε κί' αὐτὸς μιὰ φορὰ δὴν παιδί ἐνώπιον οὐδενός.

Τὰ δύο ταῦτα μεγάλα προσόντα, ἅπερ καίτοι ἔχοντα σχέδιν πρὸς ἀλλήλα ὡς αἰτία καὶ ἀποτέλεσμα, δὲν συντρέχουσιν ἐν τούτοις καὶ πάντοτε, ἐχρῶσται εἰς τὸν ἀγαθώτατον πατέρα του, ὅς τις αὐτὸ τοῦτο τὸν ἐλάτρευεν. Αὐτὸς τοῦ ἔδωκε τὴν πρώτην ὠθησιν εἰς τὸν κόσμον καὶ αὐτὸς ἦτο ἀσυναιδήτως ἡ κυριώτερα ἀφορμὴ τῶν μετέπειτα ἐπιτυχιῶν του.

Ἡ πρὸς τὸν Δημητράκη στοργὴν του μετεἶχεν εἰδωλολατρείας, ὃ δὲ πρὸς αὐτὸν παιδίον ἐτι ὄντα σεβασμὸς του ἦτο κατὰ ἔκτακτον. Τὸ θέλει ὁ Δημητράκης· ἐτελείωσε· ὅτι ἤθελεν ὁ Δημητράκης ἦτο νόμος. Ἄν ἡ φύσις τοῦ Κόκκου ἦτον ὀλιγώτερον ἀγγελική, ἠδύνατο νὰ γείνη μὲ τὴν ξαπολουσιὰ ἐκείνην μὲ τὴν αὐτεξουσιότητα ἐκείνην, ὃ τι γίνονται τὰ 99 τοῖς 0/0 τῶν χαϊδεμμένων παιδιῶν. Ἀλλ' ἦτον διαμάντι ἡ καρδιὰ ἐκείνη καὶ ἡ ξαπολουσιὰ αὐτὴ ἐχρῶσται εἰς αὐτὸν μόνον ὅπως ἀναπτύξῃ ὁσφ πέρνει τὰ εὐγενέστατα τῶν ἐνστικτῶν του.

Χάρις εἰς τὸν πατέρα του καὶ κατὰ τὸ παρὰδειγμα αὐτοῦ, ἡ αὐτὴ ἐκτίμησις καὶ ὁ αὐτὸς σεβασμὸς πρὸς τὸν Δημητράκην μετεδόθη καὶ εἰς τὴν ἀγαθωτάτην, ἀπλωϊκωτάτην καὶ ἐναρετωτάτην μητέρα του καὶ τοὺς καλοὺς ἀδελφούς του. Τόση δὲ ἦτον ἡ πρὸς αὐτὸν λατρεία τῶν οἰκείων του, ὥστε ἐνθυμοῦμαι ἀκόμη τὸν μακαρίτην μεγαλεῖτερόν του ἀδελφόν, ὅστις εἰς τὰς παιδικὰς

μας συζητήσεις—ἐμπνευσμένος αὐτὸς μὲ τὰς ιδέας τοῦ Δημητράκη—μὰς ἔλεγε πολλάκις ἀντιφρονῶν·

— Τὸ σωστὸ εἶναι αὐτό· ἀκουσέ με 'μένα . . . Καὶ μετ' ὀλίγον προσέθετε στρεφόμενος ζωηρῶς :

— Τὸ εἶπε κί' ὁ Δημητράκης.

(Ἀκολουθεῖ).

Γ. ΜΑΖΑΡΑΚΗΣ.

ΟΙ ΔΙΑΤΤΟΝΤΕΣ ΑΣΤΕΡΕΣ

ΚΑΤΑ ΚΑΜΙΛΛΟΝ ΦΛΑΜΑΡΙΩΝΑ.

Ἡ νύξ καλύπτεται ὑπὸ φωτοβόλων ἀστέρων, ὃ ἀήρ εἶναι γαλήνιος καὶ ὡς κοιμώμενος, βαθείας ἡρεμίας σιωπῇ πλανᾶται ἐπὶ τοῦ κόσμου, ἐν τῷ ἡσυχῷ δὲ κατόπτρῳ τῶν ὑδάτων ἀντανακλῶνται οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ, νέαν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν διανοίγοντες ἄβυσσον. Ὁ νοῦς κυμαίνεται μεταξὺ δύο ἀπείρων, τοῦ ἀτέρμονος οὐρανοῦ καὶ τῆς ὑπὸ ἀστέρων οἰκουμένης λίμνης. Ἡ ρεμβώδης παρθένος, ἐρειδομένη ἐπὶ τοῦ πρὸς τὰ σκοτεινὰ ὕδατα ἐξώστου, ἀπῆκε τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῆς νὰ ἵπτανται εἰς τοὺς οὐρανοὺς. Διαλογίζεται ὅτι οἱ μεμακρυσμένοι οὔτοι κόσμοι δὲν εἶναι ξένοι πρὸς τὴν γῆν. Ὑπάρχουσιν ἐν αὐτοῖς ὡς ἄλλαι τινὲς ψυχαὶ λάμπουσαι, ἄλλαι καρδίαι πάλλουσαι. Θαυμάζει τοὺς μυστηριώδεις τούτους ἀστερισμούς, τοὺς ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ θόλου διαγράφοντας συμβολικὰ σχήματα, αἰσθάνεται ἑαυτὴν αἰρομένην ὑπὲρ τὰς καθημερινὰς κοινοτοπίας τοῦ βίου, ὃ λογισμὸς δὲ αὐτῆς, ὃ ἀναμφιβόλος ὃ ἔρωσ ἤψατο διὰ τῶν περὶ αὐτοῦ, συνάπτει πρὸς τὰ μύχια αὐτῆς αἰσθήματα τὸ ἀνέπαφον ἄπειρον, ὅπερ περιβάλλει αὐτὴν διὰ τοῦ ἀδιαπεράστου μυστηρίου αὐτοῦ.

Αἴφνης ἀστήρ τις, ἀποσπασθεὶς τοῦ στερεώματος, ἐφάνη ὀλισθαίνων βραδέως εἰς τὸ διάστημα καὶ πίπτων πρὸς τὴν Γῆν· εἶτα τάχιστα δεύτερος ἀστήρ διεδέξατο τὸν πρῶτον, εἶτα δὲ τρίτος. Ἦσαν ἄρα γε ἀληθεῖς ἀστέρες, οἵτινες ἐγκατέλιπον αἴφνης τὸ οὐράνιον αὐτῶν βασίλειον, ὅπως ἀπομακρυνθῶσιν εἰς τὸ ἀδιεξίτητον ἀχανές; Ἦσαν μικρὰ ἀστρά, ἀναφλεγέστα αἴφνης ἐν τῷ αἰθέρι καὶ σθεσθέντα τόσον ταχέως ὅσον ταχέως καὶ παρήχθησαν; Ἦσαν μετέωρα, σχηματισθέντα εἰς τὰ ὕψη τῆς ἡμετέρας ἀτμοσφαιρας καὶ ἀκολουθοῦντα τὸν πλανήτην ἡμῶν κατὰ τὴν ὁδὸν αὐτοῦ; Οἱ σιωπηλοὶ οὔτοι σπηνθῆρες μετέχουσι τῆς φύσεως τῆς ἀστραπῆς; Ἀγγέλλουσιν ἡλεκτρικὴν τινα θύελλαν κατὰ τὰς ἐναερίους ἐρημίας; Ἡ μὴ, ὡς αἱ ἀνταυγαστικαὶ τοῦ βορείου σέλαος φλόγες, ἀνταποκρίνονται πρὸς τὴν μαγνητικὴν ἑλξιν τοῦ πόλου, ἡ μὴ, κατὰ τὴν γνώμην τῶν ἀρχαίων, ὃ ἀριπτάμενος ἀστήρ εἶναι καθαρὰ ψυχὴ, ἐκφυγοῦσα δι' ὅστας τινὲς στεναγμοὺς καὶ ζητοῦσα τὴν ὁδὸν αὐτῆς ἐν τοῖς οὐρανοῖς; Ἡ ἀθῶα τῶν προπατόρων ἡμῶν παρὰδοσις δὲν διεβεβαίωτο ὡσαύτως ὅτι, ἂν ἡ νεαρὰ παρθένος ἡδύνατο νὰ διατυπώσῃ σαφῶς ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς εὐχὴν τινα κατὰ τὴν θέαν τῶν διαυλαχάσεων τούτων τοῦ οὐρανοῦ, ἡ εὐχὴ αὐτῆς θὰ ἐξεπληροῦτο πραγματικῶς πρὸ τῆς λήξεως τοῦ ἔτους; . . . Ἀλλὰ τίς εὐχὴ παρθένου δὲν θὰ ἐξεπληροῦτο ἅμα τῇ διατυπώσει αὐτῆς, τίς δὲ ἀστήρ ἡδύνατο νὰ κωφεύσῃ πρὸς τοὺς πόθους τῶν νεαρῶν ἀδελφῶν αὐτοῦ τῆς Γῆς;

Τὸ φεῦγον τοῦτο καὶ εἰς τὸ κυανοῦ τοῦ οὐρανοῦ ὀλισθαίνων μετέωρον, ὃ διάττων ἀστήρ, δὲν εἰκονίζει κατὰ τι τὸν βίον, ὄντα καὶ τοῦτον ὄνειρον μόνον καὶ ὡς ὄνειρον παρερχόμενον; Ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας ἐπιστεύετο ὅτι ἡ θετικὴ ἐπιστήμη δὲν ἡδύνατο νὰ ἐπιλάβηται ζητήματος μᾶλλον ἀορίστου καὶ ἱερῶν ψηλαφητοῦ, ἡ ἀστρονομία δὲ εἶχε συμπληρώσει ἅπαν τὸ ἔξοχον αὐτῆς οἰκοδόμημα, ἐκτὸς αὐτοῦ καταλιπούσα τὸ ἐλαφρὸν τοῦτο πρόβλημα. Ἀλλ' ἡ ἀνθρωπίνῃ περιεργίᾳ, αἰτία πασῶν τῶν ὑπὸ τῆς ὑποσελήνου φυλῆς ἡμῶν ἐκτελεσθεισῶν προσῶν, θέλει νὰ λύσῃ πάντα τὰ ζητήματα, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀνάγκη θέλει νὰ κατακτήσῃ τὰ πάντα, ὃ μέγας δὲ ἡμῶν αἰὼν δὲν ἡδύνατο ν' ἀπέλθῃ πρὸς συνάντησιν τῶν προπατόρων αὐτοῦ ἄνευ τῆς λύσεως καὶ τοῦ φυσικοῦ τούτου προβλήματος, ὡς ἐλύθησαν καὶ τὰ σπουδαιότατα καὶ σοβαρώτατα τῆς φυσιογνωσίας. Πράγματι δὲ ἡ μελέτη τῶν διαττόντων ἀστέρων ἀπέδειξεν ἡμῖν ἅπας ἔτι